

Az eperfa

Zmaj Jovan Jovanovics

Tiéd a ház előtt az eperfa,
esendő, szenvedő paraszt,
forró aranyforrást izzadó,
te sok-sok herét hizlaló,
éhes paraszt, te meztelen,
komor nyomorgó, esztelen:
tiéd a ház előtt az eperfa.

Tiédnek mondják az eperfát
és a sok édes gyermeki száját,
tavaly még nékik ráztad az ágat
és zuhogott a boldog epereső.
Es hosszú hónapokon keresztül
maszatos volt a szája a fiadnak
az epertől.

Nem gyümölcsként, óh nem ezer':
kevés eper egy darab kenyér
ebéd volt és vacsora volt.

De olvasom ma az éhes arcod,
te elvesztettél megint egy harcot
és megint hernyók másztak a fára,
csúf hernyók másztak minden faágra
és lelegelték az utolsó levélig, —
tisztá üzlet ez, végig-végig . . .

Egy szót sem szólhatsz, te, parasztom,
szavad ugyan meddig is ér el?
Az úrihölgyeknek kombiné kell,
és selyeming kell az uraknak.
A herék lelegelték végig a fátat
leettek minden levelet . . .
S most nap égeti el a kenyere::
a gyümölcskenyeret.

A kisfiad fölnezz a tépett fára,
a kisfiad fölnezz, mert nagyon éhes
és nem maszatos már a szájaszéle,
és a kisfiad ajka már nem édes.

Óh, hogy szállnak belőled a gyűlöletek,
és, hogy zubognak szivedből a bánatok.
Én hallgatok csendesen, én veled érzek,
s rólam úgy mondják, demagóg vagyok...

Gál László fordítása